

ursula poznanski

ÄÄNET

Suomentanut Anne Mäkelä

atena

PROLOGI

Hän oli nähnyt merkit. Oli nähnyt niitä jo vuosia ja yrittänyt kerta toisensa jälkeen varoittaa ihmisiä, mutta kukaan vain ei koskaan halunnut uskoa häntä.

Nyt se oli tapahtunut. Ne olivat vaatineet uhrin.

Hän kiersi varovasti tutkimuspöydän yrittäen olla mahdollisimman hiljaa.

Ne eivät saisi missään tapauksessa kuulla häntä.

Ne tietää, kuka sinä olet.

Uhkaavat kuiskaukset, terävät sihahtelut saivat hänet kyyristymään. Hän pudisti päätään, yhä nopeammin, yhä kiivaammin.

Mitä olet mennyt tekemään?

»En mitään», hän mutisi. Mutta voiko hän olla varma? Ruokaan pantiin myrkkyä, siihen sekoitettiin huumeita, sitä oli tehty jo kuukausikaupalla. *Ne* sen tekivät.

Ne salaiset. Näkymättömät. Jotka seurasivat häntä aina paljastamatta itseään.

Tiedän tasan tarkkaan, mitä ajattelet.

Hänen alahuulensa alkoi väpättää. Joskus kun hän itki, ne katosivat. Kuin olisivat saaneet haluamansa.

Hän ojensi varovasti kättä ja kosketti valkoisen housunpuntin verhoamaa jalkaa –

Nyt se koskee siihen!

Se oli ihan aito. Pellavaa. Hän silitti punttia kevyesti, vetäisi kätensä pois, niin kuin joku olisi yhtäkkiä ojentanut häntä. Sitten ne vihdoin vaikenivat. Ne.

Koko porukka. Salainen veljeskunta.

Miten hän pelkäsikään jo niiden mainitsemista.

Paskabousu, pikku paskabousu.

Ne tietää, kuka sinä olet.

Me tiedetään, kuka sinä olet.

Nyt se koskee siihen.

Veitset aiheuttivat päänvaivaa. Ne saivat hänet epäilemään. Oliko kaikki sittenkin pelkkää kuvitelmaa? Tähän mennessä hän oli kuullut vain asioita, joita ei kuulemma ollut olemassakaan. Ehkä hän myös näki niitä.

Harhoja, kuten tohtori Plank niitä nimitti. Hallusinaatioita.

Aivan niin, se olisi hyvä tällä kertaa. Hallusinaatio.

Mitä olet mennyt tekemään?

»En mitään», hän uikutti. »En ole tehnyt yhtään mitään, onhan teidän täytynyt nähdä.»

Alla oli verta. Se valui norona haavasta valkoista takkia pitkin, sivulta alas tutkimuspöytää ja lattialle. Siellä oli nyt lammikko, pieni lammikko, jonka reunat alkoivat kuivahataa rupiseksi rannikoksi.

Me tiedetään, kuka sinä olet.

Hyödytön pikku paskabousu.

Hän tuijotti verilammikkoa, sitten hänen katseensa vaelasi ylemmäs, pysähtyi pisaraan, joka muodostui tutkimuspöydän reunalle ja kasvoi, kasvoi kaiken aikaa ja kävi painavammaksi.

Kunnes tippui. Punaiseen, syvään punaiseen.

Nuole se.

Yhtäkkiä hän pelkäsi tosissaan tottelevansa.

Anna mennä, poika pikkuinen, nuole se.

Ääni oli yhtä aikaa mielistelevä ja käskävä. Hän tunsi äänen ja pelkäsi sitä enemmän kuin melkein mitään muuta maailmassa. Naisääni puhui hänelle hyvin harvoin ja vielä harvemmin se vaati jotain, mutta kun se käski, hän ei pystynyt panemaan hanttiin.

Hän otti askelen sivulle, tutkimuspöydän yläpäähän. Keskittyi ihmispäähän, joka siinä lepäsi, kasvoihin, joissa suu ammotti auki ja silmät olivat puoliummessa.

»Ne tietää, kuka sinä olet», hän sanoi käheästi. Teki hyvää lausua sanat kerrankin itse. »Ne hakivat sinut, ja minuaakin ne tulevat vielä hakemaan. Pian.»

Nuole se. Nyt.

Hän kääntyi sivulle, läimäytti kämmeniään päätä vasten, yhä nopeammin, yhä lujempaa.

Nuole. Se. Nyt. Heti.

Hän laskeutui hitaasti polvilleen. Ryömi kuuliaisesti lammikon luo. Päästyään suoraan sen eteen hän epäröi. Haju...

Myrkkyä.

Hän otti kiinni kaulastaan. Tällä kertaa hän kuolisi, eikä kukaan ollut paikalla auttamassa. Ne tarkkailisivat häntä piiloistaan, katselisivat, kun hän sätkisi ja kääntyilisi ja karjuisi tuskasta, ja ne nauraisivat.

Entä jos hän huutaisi apua? Jos hän huutaisi kovaa, joku kyllä tulisi. Kuka tietää, ehkä hänelle selitettäisiin, että tätä mitä hän näki ei ollut lainkaan olemassa. Että se oli vain harhaisuuden uusi ilmentymä, samalla lailla kuin hän yksin kuuli sen mitä kuuli. Hänen lääkitystään lisättäisiin, mutta parempi sekin kuin totella tuota yhtä tiettyä ääntä.

Niinpä hän nousi kyykkyyyn, kannoilleen, ja veti syvään henkeä. Hänen huutonsa oli ensin ohutta uikutusta, sitten mylvintää ja lopulta karjumista. Hän huusi kunnes keuhkot tyhjenivät ja mustat pilkut alkoivat tanssia silmissä.

Hän vilkuili hätäisesti ympärilleen. Kukaan ei ollut tullut.

Jäljellä oli enää yksi ääni, se yksi erityinen ääni. Se sanoi hänelle, mitä piti tehdä.

Lopulta hän totteli.